

Проповед 164

Благодарност

Прочит: Филипяни 4, 4 - 7

Скъпи братя и сестри,

Днес ние празнуваме Благодарствения ден. Какво означава този ден? Защо празнуваме този ден и каква е причината да е точно сега? Благодарственият ден има само едно основание - да ни напомни, че трябва да бъдем благодарни. Празници на благодарността има вече хилядолетия, защото всеки човек, който има реална представа за нещата и за собствените си възможности, осъзнава че трябва да благодари за всичко, което има. Традицията на християнския благодарствен ден започва в третото столетие след Христос. Този ден е през есента, когато цялата реколта е прибрана, за да осъзнаят хората богатството на Божията грижа и любов към нас, хората. На този ден ние желаем да си припомним какво Бог е направил за нас и колко много основания имаме да Му благодарим. Често ние хората не оценяваме онова, което Бог ни е дарил и сме недоволни. На днешния ден трябва да се замислим за какво има да благодарим на Бога. Да отворим очите си, за да видим колко много ни е дал. Често ние не разбираме колко сме богати, колко много неща имаме в живота си, които не можем да спечелим или да получим сами. Имало един селянин, който обикалял целия си имот и не спирал да се оплаква. Няма нито един ден, в който да не открие нещо, което да го разочарова. Един ден не му харесвало едно, на другия ден - друго. И накрая решил – нещата не може да продължават така. Решил да продава – да продаде този имот и да си търси друг, който да го радва повече. Извикал един човек от агенция за недвижими имоти и му поставил задачата. Човекът взел присърце тази работа и се заел да търси купувачи на имота. Не след дълго такива се появили и той започнал да им описва имота с най-ласкави думи. Описал хубавото му местоположение, модерните машини, добрите ниви и здравите животни, и не на последно място и красивия дом и всичките му удобства. Тогава селянинът скочил на крака и казал: „Чакай, чакай! Толкова добър имот няма да продавам, иначе цял живот няма да намеря нещо толкова хубаво.” Историята е смешна, но ние много приличаме на този селянин. В недоволството си за нещата, които нямаме, забравяме за нещата, които имаме, и забравяме да ценим всичко онова, което Бог ни е подарил. Благодарственият ден е предназначен да ни напомни колко много Бог ни е дал, да ни накара да си спомним за Неговата любов, излята във всичко онова, което Той ни дарява всеки ден. Това се опитва да ни напомни и апостол Павел в своето послание към Филипяните, да ни напомни за голямата грижа, която Бог проявява към нас.

1. Радвайте се. Първото, към което апостолът ни призовава е радостта. **"Радвайте се всякога в Господа! Пак казвам: Радвайте се!"** Павел два пъти повтаря на Филипяните да се радват и от това можем да си направим извода, че да се радваш очевидно е много важно. Как можем да се радваме? Може ли радостта да се заповяда? Мога ли аз сега да ви кажа „радвайте се” и вие изведнъж да започнете да се радвате? Павел не заповядва, той призовава. Радостта е нещо, което ни липсва и често тя отсъства, защото ние не осъзнаваме какво имаме. Ние често сравняваме живота си с този на хората, които имат повече от нас, и липсата на това или онова ни прави нещастни. Така е и на Благодарствения ден - ако не сме се научили да благодарим, радостта ни ще изчезне и

няма да се върне, докато не осъзнаем, че имаме много повече отколкото сме заслужили, докато не осъзнаем, че всичко в нашия живот е дар и ние го имаме благодарение на Божията милост и доброта. Ако изгубим радостта си като християни, то нашата вяра сигурно ще умре. Затова и Павел казва - не позволявайте да изчезне радостта ви. Лекът срещу загубата на радост се казва благодарност. Интересно е да отбележим, че Павел не ни казва - радвайте се един ден в годината, или само на благодарствения ден, или пък поделете дните по равно, половината се радвайте, а другата половина тъжете. Радвайте се всякога. Винаги и на всяко време. Кога един човек може да каже, че се радва? Според мен един човек може да се радва, само когато има надежда и правилната перспектива пред себе си. Ние не може да се радваме само на материалните неща. Дори и да има радост от материалните неща, тя трае много кратко време. За да имаме истинска радост, имаме нужда от нещо по-силно, което да стимулира радостта ни. Тази причина е спомената само един стих по долу - **"Господ е близо"**. Ето разковничето на всичко. Радостта ни трябва да е пълна, защото ние сме отпразвили погледа си към Небето и към идващия Спасител. Поводът за нашата радост трябва да е, че Исус Христос е наш Спасител. Помислете за това - Исус Христос е наш Спасител и той ни е дал спасение, освобождение и нов живот. Той ни е дал шанса да се наречем Негови деца и ни е спасил от силата на греха. Ние трябва да благодарим на първо място за чудното дело, което Исус извърши на кръста за нас. Оттук нататък ни предстои живот в благодарност **"Съразпънах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене."** (Гал. 2, 20) Живота, който живеем, живеем го само чрез Исус Христос. Това трябва да е повод за радост. Животът ни, такъв какъвто е, и всичките неща, които получаваме, са подарък от Бога. Ние трябва да осъзнаваме това. Ако ние поставяме Бога в центъра на живота си, ще имаме достатъчно поводи за радост. И обратно, когато поставяме себе си, собствените ни постижения и стремежи на централно място, тогава ще сме вечно недоволни. Осъзнайте, че Бог е този, който е направил всичко за вас в живота ви, и ако вперим погледа си във всичко, което се случва около нас или със нас, ще се уверим в това. Радостта е барометър за благодарността. Ако живееш живот, в който си благодарен за всичко, което си получил, тогава радостта ти ще е видна за всички човеци. Когато загубите радостта си, когато осъзнаете, че не умеете да се радвате, се обърнете назад и погледнете към всичко, което Бог е направил за вас. И тогава ще разберете, че не е необходимо да инвестирате толкова енергия в разочарованията, които се появяват в живота ви. В такъв момент погледнете към Бога и му благодарете. Живот, който има за основа благодарното сърце, може да бъде само живот за и чрез Бога, живот, който е изпълнен с радост. Радвайте се и ако не го правите, започнете още днес – благодарното сърце и радостта могат да дадат съвсем различен облик на живота. Радвайте се, защото Господ е близо. Ако останем близо до Бога, то радостта никога няма да изчезне от живота ни.

2. Резултатът в живота ни. Резултатът от нашата радост трябва да е осезаем за всички хора, които ни заобикалят. Не е възможно да имаме радост и да се радваме с благодарни сърца за всичко, което Бог е направил за нас, и същевременно да сме безразлични към другите хора. Не е възможно да е така, казва апостолът. Ако вие наистина сте благодарни и ако се радвате на всичко, което Бог ви е дал, то тогава животът ви ще бъде образцов и **"вашата кротост ще бъде позната на всичките човеци"**. Апостол Яков пише в своето послание: **"Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси? Ако някой брат или някоя сестра са голи и останали без ежедневна храна и някой от вас им каже: Идете си с мир, дано бъдете стоплени и нахранени, а не им дадете потребното за тялото, каква**

полза? Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва." Ако благодарността ни за всичко, което Бог е извършил за нас остава нереализирана, ако не можем да я приложим на практика, тя е безполезна. Сега е моментът да си зададем въпроса: Позната ли е нашата кротост на всички човеци? Като съм благодарен за онова, което Бог е направил за мен, какво съм направил за хората около себе си? Защото в отношенията ни с Бога е така - ако ние сме благодарни за всичко, което Той прави за нас, ще сме готови да се погрижим за тези, които имат нужда от нашата грижа. Благодарственият ден може да се превърне в един истински празник, само ако успеем да вникнем в съдържанието и смисъла му. Той може да бъде истински, когато се научим да благодарим на Бога по подходящ начин. Най-подходящият начин е да видим нуждата на човека до нас и да му помогнем. Ако искате днешният ден да е още по добър, трябва да намерим някой, който се нуждае от нашата помощ и да му помогнем. Благодарността не бива да бъде концентрирана само в един ден, а да е начин на живот. Така, както Исус Христос пожертва живота си за нас, така и ние трябва да сме готови да жертваме живота си за Божиите неща, а именно да търсим и да намерим хората, които се нуждаят и тогава да им помогнат.

3. Не се концентрирайте върху себе си: *"Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христос Исус."* Не мислете само за себе си, концентрирайте се върху отношенията си с Бога. На първо място трябва да му се доверите. Нито една връзка не би оцеляла без да има доверие. Така е и с връзката ни с Бога. Ако имахме доверие на нашия Небесен Отец, никога нямаше да се безпокоим за каквото и да било. Безпокойството се появява тогава, когато не сме уверени в нещо или нямаме доверие на някого. Безпокойството за християнина е свързано с недоверие към Бога. Безпокойте ли се, тревожат ли ви разни неща – вярвам че има доста хора, които са в нужда. Апостол Павел ни учи, че не бива да се безпокоим. Трябва да се научим да приемаме всяко нещо от Божиите ръце така, както Бог ни го е пратил. Доверили ли сте всичко на Бога, очаквате ли и приемате ли с радост всичко, което се случва в живота ви? Ако не сте, значи има още какво да учите за истинската благодарност. Един много хубав пример в това отношение е песента: "Все добре е за мен". Авторът на тази песен имал 4 дъщери. Решил да се пресели в Израел и наел един кораб, на който пратил съпругата си и четирите си деца. След няколко дена получил телеграма с която го уведомявали, че корабът е потънал и всичките 4 деца са се удавили. Оцеляла само съпругата. Когато самият човек преминавал над това място, където морето било погълнало децата му, той написал тази песен – все добре е за мен. Лесно е да се каже, да, добре е, но за да напишеш тези думи в голямата си скръб, се иска голяма смелост и доверие в Бога. Доверили ли сте всичко на Бога? Готови ли сте да живеете с това доверие и да предадете живота си за Него? Ако сте готови да го направите, то вие сте разбрали благодарността. Бог иска ние да живеем в една жива връзка с Него. Ако имаме проблем или трудност, ние можем да ги изложим пред Него. Запомнете това – не ние сме най-важните, а Божието дело, което е да се спасяват хора. Каквото и да правим в този живот, без Божията подкрепа сме за никъде. Ако се доверим на Бога, нас ни очаква нещо, което ние хората не само не разбираме, но и не можем сами да постигнем: "Божият мир". В замяна на нашето доверие и на това, че сме допуснали Бог да действа в живота ни, Той ни обещава своя мир, мирът, който надхвърля всяка човешка представа. Бог ни дава Своя мир, мирът, който е светлина и живот в Божиите ръце. На деня на благодарността ние искаме да се научим да благодарим. Това е нещо, което често пропускаме да направим. За да се научим да благодарим, трябва на първо място да осъзнаем колко окаян е животът ни без Бога и да осъзнаем какво Той е направил за нас.

Тогава няма да преставаме да благодарим ден и нощ за Неговата промисъл и грижа. Благодарното сърце е извор на радост. Истински благодарното сърце е активно, ние трябва да се погрижим за всички хора около нас. Вярата в Бога трябва да дава плод в живота на хората. Благодарността поражда готовност да се жертваме за другите хора, но и вяра, че Бог няма да ни остави. Благодарността ни води по близо до Бога. Научете се да благодарите и така не само ще живеете по-добър живот, но и ще видите Бога в нова светлина. Амин.